

Arrest

nr. 117 240 van 20 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren te zijn in Khaki Jabar en sinds lange tijd woonachtig te zijn in het district Bagrami (provincie Kabul). U verklaart dat u een aantal jaren gewerkt hebt als taxichauffeur. Nadien zou u begin 2011 aan de slag zijn gegaan bij de bouwfirma Wali Ahmadzai waar u directeur projecten zou zijn geworden. Deze firma zou voornamelijk overheidswerken hebben gedaan. Eén van de taken die u had was mee de lonen uitbetalen van de tijdelijke arbeiders en het betalen voor het gebruik van de benodigde materialen. Eén van jullie projecten was het werken aan de Tenzinweg. Omdat de overheid nog achterstallige betalingen moest doen, kwam de firma in de problemen. Twee mannen van de security belden naar u om vrijaf te krijgen om naar een trouwfeest te gaan. U gaf hiervoor de toestemming.

Op een dag zou u samen met Nawaz, de broer van de baas, twee ingenieurs en drie veiligheidsmensen naar Tezin zijn gegaan om de lonen uit te betalen. Jullie zouden zijn aangevallen en drie veiligheidsmensen en Nawaz zouden zijn gedood. Uzelf zou naar een onbekende bestemming zijn meegenomen. U weet niet wat er met de ingenieurs is gebeurd.

Gedurende twee maanden zou u zijn vastgehouden en tijdens deze periode zou u herhaaldelijk zijn geslagen. Uw aanvallers zouden gezegd hebben dat ze talibanleden waren. Er werd onderhandeld over het losgeld dat voor uw vrijlating diende te worden gegeven en toen uw familie zei dat het moeilijk was om al het geld bijeen te sprokkelen, zou u messteken in de buik hebben gekregen. Dit zou twee à drie weken voor uw vrijlating zijn gebeurd. Op een dag werd u overgebracht naar een plaats die Lataband noemt en daar zou uw oom u hebben opgewacht.

Terug thuis gekomen vernam u dat uw vader nog dezelfde avond dat u was aangevallen, werd opgepakt door de overheidsdiensten. De overheidsdiensten zouden op zoek zijn geweest naar u omdat ze dachten dat u in een complot zat verwickeld en zelf betrokken was bij de diefstal van het geld. Uw familie zou vernomen hebben dat uw vader in de gevangenis van Bagram zit.

U zou nog 28 dagen in de kelder van het huis van uw oom in Bagram hebben verbleven. U verliet uiteindelijk Afghanistan op 3 augustus 2012. Na een aantal omzwervingen via Iran, Turkije, Griekenland en Italië kwam u in België aan, waar u op 1 oktober 2012 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer : een taskara, een brief dat u werd aangenomen bij het bouwbedrijf Wali Ahamadzai, een contract van datzelfde bedrijf, een badge van het bedrijf, een document van ziekenhuisopname in België en de enveloppe waar al deze documenten werden in verstuurd.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanzet zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zijn niet overtuigend en op verscheidene sleutelpunten weinig aannemelijk zodat geen geloof gehecht kan worden aan uw asielrelaas.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uw verklaringen aangaande het incident dat geleid heeft tot uw vertrek uit Afghanistan niet weten te overtuigen. Zo weet u bijvoorbeeld niet hoeveel mensen jullie overvielen. (gehoorverslag CGVS p.10) Verder weet u ook niet wat er gebeurde met de twee ingenieurs en de arbeider die ook bij u zouden zijn geweest toen de aanval plaatsvond. Het feit dat u over deze mensen helemaal niets weet is vreemd. (gehoorverslag CGVS p.12). U verklaart verder dat u twee à drie weken voor uw vrijlating een steekwonde zou zijn toegediend om druk te zetten op uw familie om losgeld te betalen. Gezien de slechte hygiënische omstandigheden waarin u werd vastgehouden en gezien de aard van de toegebrachte wonde, is het opmerkelijk dat u na uw vrijlating niet naar een dokter zou zijn geweest. U kan dan ook geen medische documenten neerleggen.

Ook uw beschrijving van de plaats waar u werd gevangen genomen is vrij vaag. Zo weet u niet of er andere gevangenen waren. U stelt verder dat het toilet zich in de ruimte bevond, dat u zich nooit kon douchen en dat u nooit naar buiten mocht (gehoorverslag CGVS p.11). Uw verklaringen dienaangaande komen weinig doorleefd noch gedetailleerd over. Ondanks het feit dat ze vaak kwamen (om de dag of om de andere dag) en u altijd sloegen, weet u niet hoe uw ontvoerders er uit zagen (gehoorverslag CGVS p.11-12).

Er dient ook te worden opgemerkt dat u niet weet wie de mensen waren die jullie overvielen. U haalt zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als op het CGVS aan dat het talibanleden waren (gehoorverslag CGVS p.12). Nadat het CGVS opwerpt dat het toch wel bevreedend is dat de talibanleden nadat ze reeds geld hadden ontfutseld bij de overval nog eens veel losgeld zouden vragen, stelt u dat u niet weet ' of het dieven of talibs waren, ze riepen alleen "mullah, mullah" naar mekaar' (gehoorverslag CGVS p.13). Het feit dat er om de vier à vijf dagen naar uw familie werd gebeld om losgeld te vragen, doet opnieuw vermoeden dat uw ontvoerders eerder criminelen dan talibanleden waren (gehoorverslag CGVS p.12).

Dat u door talibanleden of door criminelen na uw vrijlating nog zou worden lastiggevallen is onwaarschijnlijk, daar uit uw verklaringen blijkt dat het voornaamste doel van hun aanval duidelijk het bemachtigen van losgeld was. Doordat uw familie losgeld zou hebben betaald, is dit doel dan ook bereikt.

Verder dient opgemerkt te worden dat, zelfs indien de overval al zou hebben plaatsgevonden, quod non, u voornamelijk de autoriteiten vreest (gehoorverslag CGVS p.14). U zegt hierover dat u niet naar de overheid kan om uw versie van de feiten uit de doeken te doen, omdat de overheid u beschuldigde, omdat u verlot gegeven had aan veiligheidsmensen één dag voor het incident plaatsgreep (gehoorverslag CGVS p.13). Uw vrees ten aanzien van de overheid is eveneens niet

geloofwaardig. Het is immers niet plausibel dat u geen contact op zou nemen met uw bedrijf om te kijken wat er gebeurd is met de arbeider en de ingenieurs die bij u waren op het moment van het incident, teneinde uw versie van de feiten te bevestigen. Dat u zou worden opgepakt, ondanks het feit dat u een trouwe werknemer was en dat er geen elementen zijn die zouden bevestigen dat u enige schuld zou treffen, is opmerkelijk.

Er zijn ook geen elementen die erop wijzen dat u nog zou worden gezocht. U zou bij uw oom ondergedoken hebben geleefd gedurende 28 dagen, maar u weet niet of ze naar uw oom zijn gekomen nadien. Uw vrees dat ze u nog zouden zoeken is dan ook een blote bewering die niet door feitelijke elementen wordt ondersteund.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker van het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, district Bagrami, te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze "Eligibility Guidelines" en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en dat deze daling zich verder heeft doorgezet voor het ganse jaar 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit deze analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009. Deze tendens zette zich door voor gans 2012 (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013). Buiten Kabul stad vinden in het voorjaar regelmatig aanvallen plaats. Geenszins kan echter besloten worden dat er in het district Bagrami een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Bagrami van de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Kabul, district Bagrami geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande analyse in positieve zin te wijzigen. Uw taskara bevestigt enkel uw identiteit die door het CGVS niet wordt betwist. De andere documenten tonen enkel aan dat u voor een bouwfirma werkzaam zou zijn geweest, een feit dat ook door het CGVS niet wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen, minstens de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 57/6, 1ste lid, 57/7ter en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, artikel 4.3 c) van richtlijn 2004/83/EG, van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift twee nota's van de UNHCR betreffende de bewijslast in asielzaken en één betreffende de richtlijnen voor asielzoekers uit Afghanistan, alsook twee persberichten aangaande de taliban.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Blijkens de bestreden beslissing wordt de asielaanvraag van verzoeker afgewezen omdat er geen geloof wordt gehecht aan verzoekers verklaringen om reden dat (i) verzoeker vage en niet-doorleefde verklaringen aflegde over het incident dat geleid heeft tot zijn vertrek uit Afghanistan, (ii) zijn beweerde vrees voor de talibanleden of criminelen die hem vervolgen niet langer actueel is gezien zijn familie losgeld betaalde en verzoeker werd vrijgelaten, (iii) verzoekers beweerde vrees voor de Afghaanse overheid slechts berust op een blote bewering die niet door feitelijke elementen wordt ondersteund.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat zijn verklaringen aangaande zijn ontvoering vaag zijn en niet-doorleefd. Verzoeker verwijst naar passages uit zijn gehoorverslag waaruit moet blijken dat hij erg duidelijk de context heeft geschetst van de overval en zich vele details kon herinneren. Eventuele onvolkomenheden in zijn verklaringen wijt verzoeker aan het chaotische en traumatiserende karakter van de overval. Verzoeker verwijst daartoe naar een nieuwe UNHCR-publicatie waarin wordt uiteengezet hoe post-traumatische stress tot ongewenste resultaten op het gehoor kan leiden.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers beweerd vrees voor vervolging door zijn ontvoerders niet langer actueel is. Daargelaten de geloofwaardigheid van de beweerd ontvoering zijn er immers geen redenen om aan te nemen dat verzoeker nog steeds door dezelfde groepering zou worden gezocht. Verzoeker verklaart niet te weten of zijn ontvoerders criminelen dan wel taliban zijn, maar is wel expliciet in zijn verklaring dat de enige doelstelling van zijn ontvoering het verkrijgen van losgeld was. Na het betalen van het gevraagde losgeld zou verzoeker dan ook zijn vrijgelaten. Verzoeker meent nog steeds een risico te lopen op vervolging vanwege deze groepering en stelt dienaangaande dat *“eens er losgeld betaald is, dit verzoeker zelfs een zwakkere en makkelijkere prooi maakt voor criminelen”*. Dit is echter een blote bewering die op louter speculatieve gronden berust. Daarenboven dient opgemerkt dat de ontvoerders het niet op verzoeker persoonlijk gemunt hadden, doch wel op de bedrijfsdelegatie waar hij deel van uitmaakte. Verzoeker wijst er weliswaar op dat hij nog steeds door de bende werd gezocht na zijn vertrek naar Europa, doch de verklaringen die verzoeker dienaangaande aflegde overtuigen geenszins. Na door de dossierbehandelaar te zijn gevraagd of hij nog werd gezocht, verklaarde verzoeker dat *“ze”* nog *“een paar keren”* zijn langs geweest. Gevraagd naar wie *“ze”* zijn, kwam verzoeker niet verder dan te stellen dat hij het *“niet weet, maar dat ze tegen zijn familie zeggen dat ze vrienden zijn die komen zien hoe het met hem gaat”* (gehoorverslag p. 5). Dergelijke vage verklaringen volstaan geenszins om aan te tonen dat verzoeker een actueel en persoonlijk risico loopt op vervolging. Daargelaten de geloofwaardigheid van de beweerd ontvoering, bevindt er zich aldus in het administratief dossier geen enkel objectief argument dat erop wijst dat verzoeker als gevolg van de ontvoering bij terugkeer naar zijn land een persoonlijk en actueel risico op vervolging zou lopen door de taliban of door de criminele groepering die hem zou hebben ontvoerd.

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat hij een risicoprofiel heeft, gezien hij voor een bouwfirma werkt die overheidsopdrachten uitvoerde. Verzoeker citeert uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat *“burgeraannemers, onderaannemers, vrachtwagenchauffeurs, bouwvakkers (...) die geassocieerd worden met de internationale en Afghaanse overheidsinstanties”* gevaar lopen op vervolging vanwege de taliban. Dit risicoprofiel zou volgens verzoeker worden bevestigd door het UNHCR, dat gewag maakt van een risicoprofiel voor *“construction workers”* (stuk 5, p. 31).

Wat betreft het risico op vervolging vanwege de taliban wegens verzoekers professionele profiel, merkt de Raad op dat niets verzoeker er van weerhoudt een job te zoeken in een andere sector waardoor hij zichzelf niet aan een dergelijk risico zou blootstellen. Te dien einde kan eveneens verwezen worden naar een arrest van het EHRM waaruit blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat de taliban personen die zij als *‘low level collaborators’* beschouwen zouden blijven viseren indien zij gestopt zijn met hun werkzaamheden (EHRM, *H. en B. vs. het V.K.*, 9 april 2013, § 98). In datzelfde arrest oordeelde het EHRM ook dat er actueel evenmin voldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie hebben, noch de operationele capaciteit, om *‘low level collaborators’* te vervolgen in gebieden buiten hun controle, waardoor het terugsturen van asielzoekers met een dergelijk profiel naar dergelijke gebieden geen inbreuk vormt op artikel 3 EVRM (idem, § 97). Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt niet dat de taliban actueel de controle hebben over verzoekers regio van herkomst, het district Bagrami, provincie Kabul (SRB, Regionale Veiligheidsanalyse Afghanistan, d.d. 21 maart 2013, p. 8-9).

Wat betreft verzoekers beweerd vrees voor zijn nationale overheid tenslotte, merkt de Raad op dat deze vrees slechts stoelt op blote beweringen die door geen enkel feitelijk element worden ondersteund. Verzoeker stelt dat de Afghaanse overheid hem verdenkt van medeplichtigheid aan de ontvoering omdat hij één dag voor de ontvoering aan twee veiligheidsmensen verlof zou gegeven hebben. Dit argument gaat niet op, gezien de bedrijfsdelegatie op het moment van de ontvoering volgens verzoekers verklaringen nog steeds onder bewaking stond van drie veiligheidsmensen en hij de bewuste verloven niet uit eigen beweging zou hebben toegestaan, doch slechts nadat twee veiligheidsmensen hem daar om familiale redenen toe zouden hebben verzocht. Verzoeker wijst nog op de *“feiten”* dat er bij een huiszoeking aan zijn adres wapens werden gevonden en dat zijn vader werd gearresteerd, doch ook deze verklaringen zijn blote beweringen die niet worden gestaafd door enig concreet argument noch door enig stavingstuk. Er zijn aldus geen objectieve elementen voorhanden die erop wijzen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn nationale overheid.

De bij het verzoekschrift gevoegde stukken vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande, gezien verzoeker in die stukken niet betrokken wordt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Hoger bleek dat verzoekers beweerd vrees voor ontvoering door “de groepering” niet langer actueel is, dat zijn beweerd vrees voor vervolging door de taliban ongegrond is, en dat zijn beweerd vrees jegens zijn nationale overheid niet aannemelijk is. Er zijn aldus geen objectieve argumenten voorhanden die erop wijzen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet oordeelde de commissaris-generaal dat er zich actueel in verzoekers regio van herkomst, het district Baghrami, provincie Kabul, geen situatie van willekeurig geweld voordoet in de zin van dat artikel. Op grond van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB, Regionale Veiligheidsanalyse Afghanistan, d.d. 21 maart 2013, p. 8-9), stelt de Raad vast dat deze conclusie steun vindt in de betreffende informatie en deugdelijk is. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen poging om deze conclusie te betwisten.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER